

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(Όπως τις περιγράφει ο περίφημος Γερμανός συγγραφέας και ιστορικός Στέφανος Τσβάιχ)

Ο τέλος μου θα είναι η αρχή μου». Αυτή τη φράση είχε κεντήσει κάποτε επάνω σ' ένα ύφασμα ή τραγική βασίλισσα της Γαλλίας και της Σκωτίας Μαρία Στουαρτ.

Τώρα, η προφητεία της αυτή θα έπραγματοποιείτο. Ο δραματικός θάνατός της θα την εξέλιε στα μάτια των μεταγενεστέρων για τα νεανικά της σφάλματα και θ' αποτελούσε πραγματικά την αρχή της δόξης της. Γι' αυτό, η Μαρία Στουαρτ, η οποία ήξερε ότι η τρομερή αντίζηλος της βασίλισσα της Αγγλίας Έλισσάβετ που είκοσι δλόκληρα χρόνια την κρατούσε αιχμάλωτό της, θα τη θανάτωνε μιά μέρα, προετοιμαζόταν για την ύστατη αυτή δοκιμασία.

Δυό φορές, τότε που ήταν ακόμα νεαρή βασίλισσα της Γαλλίας, είχε παρακολουθήσει θανατικές εκτελέσεις και είχε δει πώς πρέπει να πεθαίνουν οι εύγενείς κάτω απ' το τσεκούρι του δημίου. Είχε μάθει ότι η φρίκη ενός τόσο απαισιού τέλους μονάχα με τον ήρωισμό, θα μπορούσε να νικηθεί. Ήξερε ακόμα ότι οι σύγχρονοί της και οι μεταγενέστεροι θα την έκριναν από τη στάση της επάνω στο ικρίωμα: η παραμικρή λιποψυχία, ο παραμικρός δισταγμός, το παραμικρό ρίγος, όταν θα έσκυβε τον τραχηλό της, για να τον χτυπήσει άδυσώπητος ο δήμιος, θα κτυρούσαν όλη τη βασιλική της μεγαλοπρέπεια. Συγκέντρωσε λοιπόν όλες τις δυνάμεις της κατά τις εβδομάδες που προηγήθηκαν της εκτέλεσής της. Αυτή η γυναίκα, η οποία συνήθως ήταν τόσο όρμητική, δεν προετοιμάσθηκε για τίποτε στη ζωή της με τόση γαλήνη και με σταθερότητα, όσο για τον θάνατό της.

Έτσι δεν έδειξε ούτε τρόμο, ούτε κατάπληξι, όταν την Τρίτη, 7 Φεβρουαρίου 1587, οι υπηρέτες της (*) της ανήγγειλαν την άφιξη των λόρδων Σέσμπουρι και Κέντ και των δικαστών που την είχαν καταδικάσει εις θάνατον. Η πρώτη φροντίδα της τότε ήταν να συγκεντρώσει γύρω της τις γυναίκες της ακολουθίας της και όλους σχεδόν τους αυλικούς της. Τό έκανε αυτό γιατί ήθελε τώρα που άρχιζε ο τελευταίος σταθμός του μαρτυρίου της, να βρίσκονται οι πιστοί της κοντά της, σε κάθε στιγμή, για να μπορούν μιά μέρα να βεβαιώσουν ότι η κόρη του βασιλέως Ίακώβου V και της ποιγκηπίσσης Μαρίας της Λωρραίνης, μέσα στο αίμα της οποίας κυλούσε το αίμα των Τυδώρ, των Βαλλουά και των Στουαρτ αντιμετώπισε με θάρρος τις σκληρότερες δοκιμασίες που μπορούν να χτυπήσουν έναν άνθρωπο. Έπειτα δέχθηκε τους επισκέπτες της. Ο λόρδος Σέσμπουρι, στο σπίτι του οποίου κατοικούσε είκοσι χρόνια τώρα, γονάτισε μπροστά της κι' έσκυψε το κεφάλι του. Η φωνή του έτρεμε λι-

γο, καθώς της ανήγγειλε ότι η βασίλισσα Έλισσάβετ, υποκλιτώντας στις επίμονες αξιώσεις των υπηκόων της ήταν αναγκασμένη να εκτελέσει την απόφαση των δικαστών.

Η Μαρία Στουαρτ δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται καθόλου από αυτήν την φριχτή είδηση. Χωρίς να δείξει το παραμικρό ίχνος συγκινήσεως, άκουσε την ανάγνωσι της καταδικαστικής αποφάσεως κι' έπειτα γαλήνια, πάντοτε την υπέγραψε και είπε:

—Εύλογημένος να είναι ο Θεός για την είδηση που μου φέρνετε. Δεν θα μπορούσα να ακούσω καλύτερη, γιατί αυτή μου αναγγέλλει, το τέλος των πόνων μου. Η χάρις του Θεού ευδόκησε να με κάνη να πεθάνω για τη δόξα του ονόματός Του και της Εκκλησίας Του, της Καθολικής Εκκλησίας!

Ούτε καν έκανε καμιά συζήτηση επί της καταδικαστικής αποφάσεως και δεν ζήτησε παρά δυό μόνο πράγματα: να επιτρεψουν στον πνευματικό της να βρίσκεται κοντά της κατά τις τελευταίες της στιγμές και να μη γίνη η εκτέλεσής της την επομένη το πρωί για να μπορέση εντωμεταξύ να ετοιμασθή.

Μα και τις δυό αυτές χάρες αρνήθηκαν να της τας παραχωρήσουν. Ο δούξ του Κέντ, φανατικός διαμαρτυρόμενος, της άπαντησε ότι δεν είχε ανάγκη από ιερέα της ψεύτικης καθολικής θρησκείας και θέλησε να της στείλη έναν προτεστάντη πάστορα για να την μύση στην «άληθινή» θρησκεία.

Έννοείται ότι η Μαρία δεν δέχθηκε.

Η άρνησις ωστόσο ν' αναβάλουν την εκτέλεσίν της δεν ήταν και τόσο σκληρή γι' αυτήν: γιατί, εφόσον θα είχε μιά νύχτα μπροστά της για να προετοιμασθή για τον θάνατο, η ώρα της θα ήταν τόσο γεμάτες, ώστε δεν θα έμενε θέσις για τον φόβο και την αγωνία...

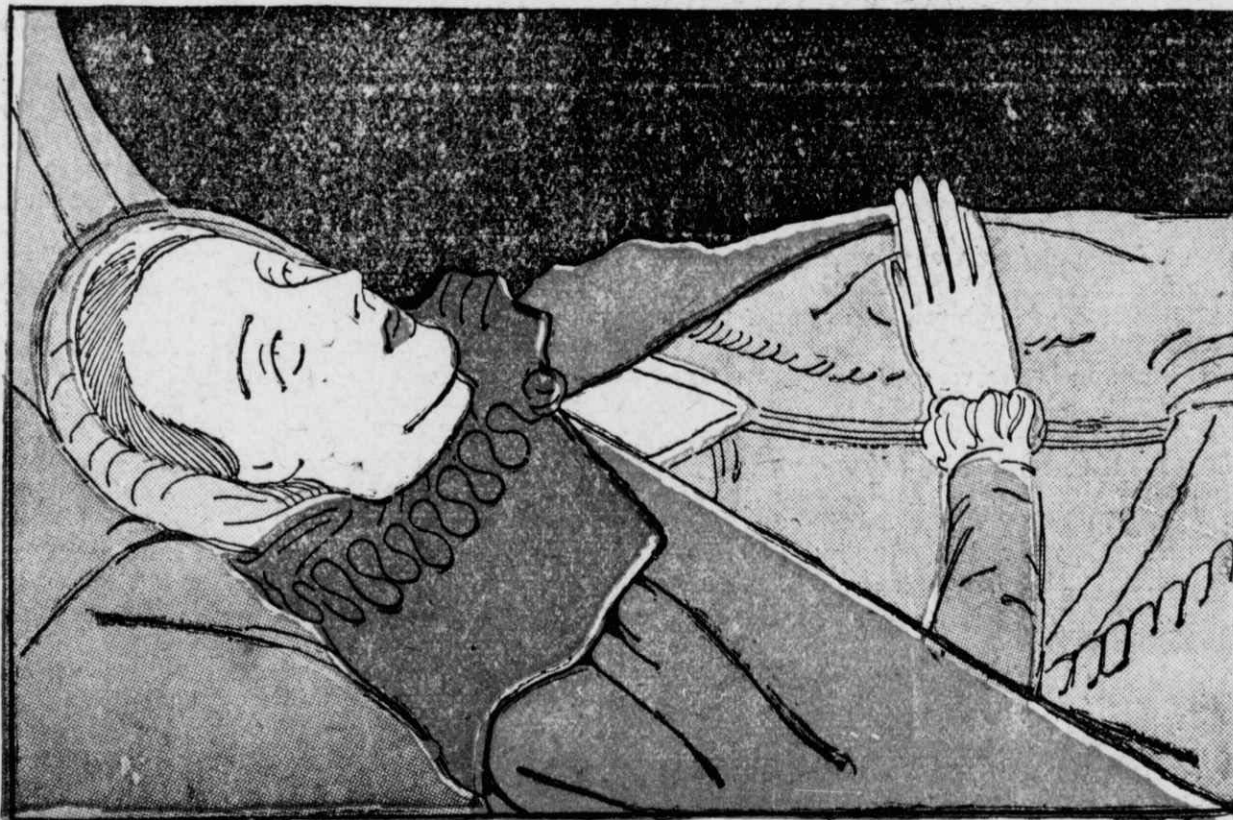
* * *

Η Μαρία Στουαρτ χρησιμοποίησε τις τελευταίες της ώρες με μιά ψυχραιμία που την άγνοουσε έντελως άλλοτε. Μεγάλη πριγκήπισσα καθώς ήταν, ήθελε ένα θάνατο μεγαλοπρεπή κι' ετοιμάσθηκε γι' αυτόν όπως θα έκανε για μιά μεγάλη τελετή, για ένα θρίαμβο!... Τίποτε δεν έπρεπε να εγκαταλειφθή στην τύχη... Όλα έπρεπε να κανονισθούν λεπτομερώς για να κάνουν έντύπωσι, για να πάρουν μιά βασιλική ωμορφιά.

Για να της μείνη καιρός να συγκεντρώσει τις σκέψεις της και να γράψη μερικές επιστολές με την ήσυχία της, η μελλοθάνατη βασίλισσα παράγγειλε να της σερβίρουν το φαγητό της, μιά ώρα νωρίτερα απ' τη συνηθισμένη. Το γεύμα της, εκείνη την ημέρα, είχε την έπισημότητα Μυστικού Δείπνου. Αφού έφαγε συγκεντρώσε γύρω της όλους της τους υπηρέτες και γέμισε ένα ποτήρι κρασί. Σοβαρή με το πρόσωπο έντελως γαλήνιο, ύψωσε κατόπιν το κύπελλο πάνω απ' τους πιστούς της, οι οποίοι είχαν πέσει όλοι γονατιστοί. Ήπια στην υγεία τους και τους εξώρκισε να μείνουν άφωσιωμένοι στην καθολική θρησκεία και να

ζήσουν ειρηνικά μεταξύ τους. Έπειτα ζήτησε συγγνώμη από τον καθένα τους χωριστά για τα κακά που, άκουσίως ή έκουσίως, τους είχε τυχόν κάνει και χάρισε σ' όλους από ένα ένθύμιο: δαχτυλίδια, κοσμήματα, περιδέραια και δαντέλλες. Εκείνοι δέχτηκαν τα δώρα της γονατιστοί και σιωπηλοί. Μά ξεαφνα ξέσπασαν όλοι σε λυγμούς κι' η βασίλισσα τότε, χωρίς να θέλη, συγκινήθηκε κι' αυτή μέχρι δακρύων από τη σπαραχτική άφοσίωσι των υπηρέτων της.

Σηκώθηκε τέλος και διευθύνθηκε στην κάμαρή της, όπου αναμμένες λαμπάδες έκαιγαν στο

Η Μαρία Στουαρτ νεκρή.

(*) Η βασίλισσα Έλισσάβετ που κρατούσε τη Μαρία Στουαρτ φυλακισμένη επί 20 χρόνια στον πύργο του λόρδου Σέσμπουρι, την περιέβαλε με βασιλικές τιμές.

τραπέζι. Τῆς ἔμεναν ἀκόμα πολλά πράγματα νὰ κάνη ὡς τὸ πρωί: νὰ ξαναδιαβάσῃ τὴ διαθήκη τῆς, νὰ προετοιμασθῇ γιὰ νὰ ἀνεβῆ στὸν Γολγοθᾶ τῆς καὶ νὰ συντάξῃ τὶς τελευταῖες τῆς ἐπιστολές. Στὴ μιὰ ἀπὸ αὐτές, τὴν πιὸ ἐπείγουσα, πού τὴν ἔγραψε πρώτη, παρακαλοῦσε τὸν πνευματικό τῆς ν' ἀγρυπνήσῃ ἐκεῖνη τὴν νύχτα, προσευχόμενος γι' αὐτή. Ὁ πνευματικός τῆς αὐτὸς κατοικοῦσε στὸν ἴδιον πύργο καὶ μόνο δυὸ-τρία δωμάτια τὸν χώριζαν ἀπὸ τὴ βασίλισσα. Μὰ ὁ δουὲς τοῦ Κέντ — ὁ φανατισμὸς, βλέπετε, εἶνε πάντοτε ἀδυσώπητος, — τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ διαμέρισμά του γιὰ νὰ μὴ μεταλλάξῃ «καθολικά» τὴ Μαρία Στουαρτ.

Ἡ μελλοθάνατη ἔγραψε κατόπιν στὴν οικογένειά τῆς, στὸν κουνιάδου τῆς βασίλει τῆς Γαλλίας Ἑρρίκο ΙΙΙ καὶ στὸν δουκά τοῦ Γκίζ. Μιὰ φροντίδα τὴν ἀπασχολοῦσε κατὰ τὶς τελευταῖες τῆς ὥρες, μιὰ φροντίδα πού τὴν τιμᾶ ἐξαιρετικά. «Ὡς τώρα μὲ τὴν ἐπιχορήγησι πού ἔδινε ἡ Γαλλία σ' αὐτὴν, τὴν τέως βασίλισσά τῆς, πλήρωνε ἡγεμονικά τοὺς ὑπηρετές τῆς. Τώρα ὁμως πού θὰ πέθαινε, ποιὸς θὰ φρόντιζε γι' αὐτούς; Παρακαλοῦσε λοιπὸν τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας νὰ ἐνδιαφερθῇ ὥστε νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε καὶ νὰ κάνη λειτουργίες «γιὰ μιὰ βασίλισσα πού εἶχε ζήσει σὰν καλὴ χριστιανὴ καὶ πού πέθανε ἀφωσιωμένη στὴν καθ' ἡ ἐκκλησία» καὶ στερημένη ὄλων τῆς τῶν ἀγαθῶν».

Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν περᾶσει πρὶν ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ὅταν ἐπὶ τέλους, ἡ Μαρία Στουαρτ ἀποφάσισε νὰ κοιμηθῇ. Εἶχε περᾶσει ἐκπληρώσει μέχρι τέλους τὴν ἀποστολή τῆς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Στὸ ἔξῃς, τὸ σῶμα τῆς, ἀποκαμωμένο, δὲν θὰ παραχωροῦσε στὴν ψυχὴ τῆς παρὰ ἓνα ἄσυλο λίγων ὥρων μόνο.

Σὲ μιὰ γωνία τῆς αἰθούσης, ἡ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς γονατισμένες προσευχόντουσαν σιωπηλές: φοβόντουσαν μήπως ταραξοῦν τὸν ὕπνο τῆς. Μὰ ἡ Μαρία Στουαρτ δὲν κοιμόταν. Μὲ τὰ μάτια ἀνοικτὰ κύτταζε τὸ σκοτάδι. Ξεκούραζε μόνο τὰ μέλη τῆς γιὰ νὰ μπορέσῃ, ὅταν θάρχόταν ἡ αὐγὴ, νὰ τραβήξῃ πρὸς τὸ ἱκρίωμα μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ μὲ ψυχὴ δυνατὴ.

Ἡ Μαρία Στουαρτ εἶχε ντυθῆ ὡς τότε γιὰ πολλὰς λαμπρὲς τελετές, γάμους καὶ στέψεις βασιλέων, καὶ πάντοτε ντυνόταν μὲ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα, ξέροντας ποιὰ ἐπίδρασι ἔξασκει στὸν κόσμον ἡ ὡμορφιά. Μὰ ποτὲ δὲν ντύθηκε μὲ μεγαλύτερη φροντίδα, ἔσο τὴν ὕστατη ὥρα τοῦ θανάτου τῆς. Ἀπὸ τὶς 6 ὡς τὶς 8

τὸ πρωί, ἡ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς τὴν ἔντυναν. Δὲν ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ ἐπάνω, στὸ ἱκρίωμα, σὰν μιὰ κακοντυμένη ἁμαρτωλὴ, πού ἔτρεμε. Ἦθελε νὰ φορέσῃ στὴν ὕστατη δοκιμασίᾳ τῆς ἓνα φόρεμα πλούσιο, ἓνα φόρεμα τελετῆς. Διάλεξε λοιπὸν τὸ πιὸ σοβαρὸ καὶ πιὸ ὡμορφὸ φόρεμά τῆς, ἓνα φόρεμα κόκκινο, πολὺ θαυτὸ, μὲ στολίματα ἀπὸ ζιμπέλιν καὶ μὲ μανίκια φαρδεῖὰ πού κοεμόντουσαν. Ἐνα μαντῶ ἀπὸ σατὲν μαῦρο σκέπαζε αὐτὸ τὸ βασιλικὸ φόρεμα, τοῦ ὁποῦ ἡ θαρεῖα οὐρὰ ἦταν τόσο μακρὰ, ὥστε ὁ αὐλάρχης τῆς Μέλβιλ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὴν κρατᾷ. Ἐνας πέπλος χήρας ἄπλωνε τὴν ἀχνὴ λευκότητά του ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ὡς τὰ πόδια τῆς, στὰ ὁποῖα φοροῦσε σκαρπίνια ἀπὸ

λευκο μαροκαῖν. Μόνη τῆς ἡ Μαρία Στουαρτ διάλεξε ἀπὸ ἓνα κουτὶ τὸ μαντῆλι μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τῆς ἔδεναν τὰ μάτια, ἓνα μαντῆλι ἀπὸ λευκὴ θαίστα, μὲ χρυσὰ κρόσια, κεντημένο χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν ἴδια. Διάλεξε ἐπίσης μὲ φροντίδα ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῆς τουαλέττας τῆς ὡς τὸ ἐλάχιστο, ἔτσι πού νὰ εἶνε ὅλα ἄρμονικά. Πρόβλεψε ἀκόμα ὅτι πρὶν σκύψῃ τὸ κεφάλι τῆς ἀπάνω στὸ κούτσουρο τῆς ἐκτελέσεως, ἔπρεπε νὰ γδυθῇ. Ἐχοντας αὐτὴν τὴν τελευταία καὶ τραγικὴ στιγμὴ ὑπ' ὄψιν τῆς, ἡ Μαρία Στουαρτ φέρεσε κάτω ἀπὸ τὴν τουαλέττα τῆς ἓνα ἄλλο φόρεμα κόκκινο μεταξωτὸ καὶ γάντια ψηλά, κόκκινα κι' αὐτὰ σὰν τὴ φωτιά, ἔτσι πού τὸ αἷμα καθὼς θὰ ξεπετιόταν νὰ μὴν ξεχωρίσῃ πολὺ ἀπάνω στὰ ρούχα τῆς. Ποτὲ ἀσφαλῶς μιὰ κατὰδικος δὲν προετοιμάσθηκε γιὰ τὸν θάνατο μὲ τόση τέχνη καὶ μεγαλοπρέπεια.

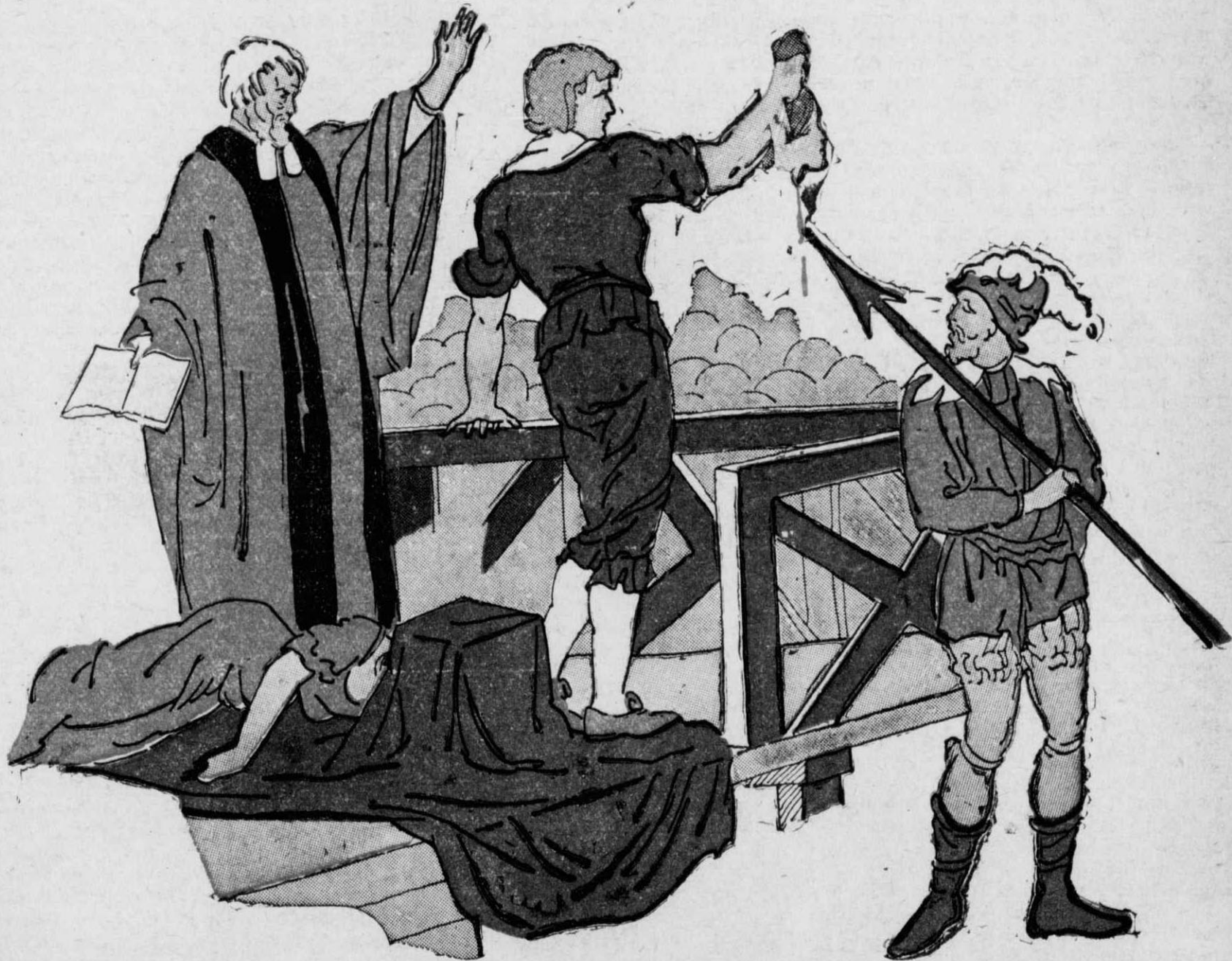
Στὶς ὀχτῶ ἡ ὥρα τὸ πρωί, χτύπησαν τὴν πόρτα τῆς. Ἡ Μαρία Στουαρτ δὲν ἀπάντησε γιὰτὶ ἦταν ἀκόμα γονατιστὴ στὸ προσευχητήριό τῆς καὶ διάβαζε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὴν προσευχὴ τῶν μελλοθανάτων. Ὅταν τελείωσε, σηκώθηκε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἦταν ἓνας ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε κάνοντας μιὰ βαθυτάτη ὑπόκλισι:

—Μεγαλειότηά, οἱ λόρδοι σᾶς περιμένουν καὶ μ' ἔστειλαν νὰ οἶς εἰδοποιήσω...

—Πηγαίνουμε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρία Στουαρτ.

Τὸ ὕστατο μαρτυριὸ ἀρχίζει. Ὑποβασταζομένη ἀπὸ δυὸ ὑπηρετές, ἡ μελλοθάνατη, προχωροῦσε, ἀργά, γιὰτὶ τὰ πόδια τῆς ἦσαν πρισμένα κ' εἶχαν πάθει ἀγκύλωσι ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς. Κοατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἓνα σταυρὸ ἀπὸ φίλντισι, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ δῆ ὁ κόσμος πὼς μιὰ βασίλισσα πεθαίνει πιστὴ στὴν πίστι τῆς. Ἐπρεπε ἐπίσης ὁ κόσμος νὰ ξεχάσῃ τὶς τρέλλες καὶ τὰ σφάλματα τῆς νεότητός τῆς, καὶ νὰ μὴ δῆ τίποτε ἄλλο παρὰ πὼς ἦταν μιὰ μάρτυς πού ἔπεφτε θύμα τῶν αἰρετικῶν ἐχθρῶν τῆς.

Οἱ ὑπηρετές τῆς τὴν συνώδευσαν μόνο ὡς τὴν πόρτα. Ἐταῖ εἶχε ἀποφασισθῇ ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν ἔπρεπε νὰ φωνῇ ὅτι συμμετείχαν σὲ μιὰ φριχτὴ πράξι, ὀδηγώντας οἱ ἴδιοι τὴ βασίλισσά τους ὡς τὸ ἱκρίωμα. Ἦθελαν νὰ τὴν ὑπηρετοῦν μόνο στὰ διαμερίσματά τῆς καὶ ὄχι νὰ γίνουν βοηθοὶ τοῦ δημίου. Δυὸ ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἀναλάβει νὰ τὴ βοηθήσουν νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα: μόνο οἱ ἐχθροὶ τῆς ἔπρεπε νὰ συμμετάσχουν στὸν φά-

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς Μαρίας Στουαρτ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 41)

Μὰ ὁ Τσάρλυ δὲν ἀκούγε πειὰ τὰ λόγια της. 'Ἐκεῖ, πάνω σ' ἕνα ἔπιπλο, μέσα σὲ μιὰ χρυσή κορνίζα εἶχε οἶε τὸ φάντασμα ποὺ τὸν θασάνιζε τόσο πολὺ.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; φώναξε ἔντρομος μὲ διεσταλμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὴ φρίκη.

— Ὁ πατέρας μου, τ' ἀπάντησε ἡ Νταιζη κατάπληκτη. Τί ἔχεις Τσάρλυ; Γιατί εἶσαι ἔτσι ὠχρός;

Μὰ ὁ Ρίνγκλερ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μιλήσῃ. Καὶ ξαφνικά τὸ σκοτεινιασμένο μυαλό του φωτίσθηκε. Κατάλαβε γιατί ὁ πατέρας τῆς Νταιζη τὸν ἀκολουθοῦσε. "Ἦθελε νὰ τὸν δῆγῃ στὸ σπίτι του, γιατί αὐτὸς δὲν θὰ ξαναγύριζε πειὰ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴ Νταιζη.

Κι' ὁ Τσάρλυ Ρίνγκλερ κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του φώναξε στὴν ἀγαπημένη του:

— Θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Νταιζη! Ξέρω ὅτι ὁ πατέρας σου συμφωνεῖ γιὰ τὴν ἔνωσί μας.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν παράξενη ἱστορία του.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Τσάρλυ Ρίνγκλερ εἶχε δίκιο. Ὁ πατέρας τῆς Νταιζη δὲν γύρισε πειὰ στὴ Βοστώνη. Χάθηκε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας στὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ ὑπερωκεανείου ποὺ τὸν μετέφερε γιὰ τὶς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις του ἐκεῖ κάτω στὸ Σίν-δνεϋ.

ΜΑΚ ΛΙΝΤΣΗ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 23)

πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

— Μὰ κάνετε λάθος! στέναξε μὲ ἀπόγνωσι. "Ἐνα τρομερὸ λάθος! Δὲν ξέρω διόλου πῶς θρέθηκε αὐτὸ τὸ πακετάκι στὴ τσέπη μου! Εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος ἐγώ, κύριοι!...

Κι' ἔδειξε ἀμέσως τὰ πιστοποιητικά του. "Ἐπειτα τοὺς εἶπε νὰ τηλεφωνήσουν κιόλας στοὺς φίλους του. "Ὅλοι μποροῦσαν νὰ ἔγυθηθουν γιὰ τὴν τιμιότητά του!...

— Σὰς πιστεύω τώρα! τοῦ εἶπε τέλος ὁ ἀστυνόμος. Εἴσαστε σ' ἀλήθεια ἀθῶος. Σὰς εἶδα στὶς «Γκαλερί Λαφαγιέτ» νὰ σκυβετε καὶ νὰ παίρνετε ἀπὸ κάτω αὐτὸ τὸ δέμα καὶ νὰ τὸ δίνετε μ' εὐγένεια στὴν κυρία. "Ἐκείνη ὅμως ποὺ εἶχε καταλάβει πῶς τὴν παρακολουθοῦσα, τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. "Ἐπειτα, μέσα στὸ ἀσανσέρ, σὰς ἔβαλε πάλι τὸ δεματάκι μέσα στὴν τσέπη, γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῇ, γιατί τὸ εἶχε ἀφήσει νὰ πέσῃ...

— Ἦταν λοιπὸν μιὰ κλέφτρα; ἀπόρησε ὁ Ρενέ Ζουρνταίν.

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Μιὰ κλέφτρα ἐξ ἐπαγγέλματος!...

— Περιέργο! στέναξε ὁ Ρενέ. Κ' ἦταν τόσο ὠμορφη!...

"Ἐπειτα συλλογίσθηκε λιγάκι καὶ τὴν στιγμή ποὺ ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ τμήμα, ρώτησε μ' ἕνα χαμόγελο τὸν ἀστυνόμο:

— Μήπως ξέρετε τὴ διεύθυνσί της;

— Πῶς! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ξεσπώντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο. Κάθεται τώρα στὶς φυλάκεις τοῦ Σαιν-Λαζάρ, στὸ κελλὶ τοῦ ἀριθμοῦ 135. "Ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε!...

Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν ντροπιασμένος, βγῆκε γρήγορα στὸν δρόμο. Κι' ἀπὸ τότε, δὲν ἐτόλμησε πειὰ νὰ ζητήσει ἐρωτικὲς περιπέτειες μέσα στὰ ἐμπορικὰ μαγαζιά.

Στὸ διάβολο οἱ ἀπρόοπτοι ἔρωτες! Καὶ πῆγε γιὰ νὰ ξεσκασθῇ κι' ἔπαιξε μιὰ παρτίδα τένις.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 25)

ὁ ὁποῖος τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν μεταφέρει στὴ διαμονή τῶν θεῶν.

"Ἡ κόρη τῆς Λήδας μεταμορφώθηκε τότε σ' ἕνα λαμπρὸ ἄστρο, ὀδηγὸ καὶ σωτήρα τῶν ναυτιλλομένων, ποὺ, μέσα στὴ μανιὰ τῆς τρικυμίας, κατορθώνουν νὰ τὸ ξεχωρίσουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ κύματα.

Ὁ Ἀπόλλων τὸ ἀνήγγειλε αὐτὸ στὸν Ὁρέστη, λέγοντάς του:

— Ἡ Ἐλένη, ποὺ θέλησες νὰ τὴ σκοτώσῃς καὶ ποὺ σοῦ ἔφυγε, εἶνε αὐτὸ τὸ φωτεινὸ ἄστρο ποὺ βλέπεις μέσα στὰ θάθη τοῦ αἰθέρος... Δὲν πέθανε ἀπὸ τὰ χτυπήματά σου... Ἐγὼ τὴν ἔσωσα, τραβώντας τὴν ἀπὸ τὴ ρομφαία σου, κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς τοῦ πατέρα της... Κόρη τοῦ Διὸς καθὼς εἶνε, πρέπει νὰ λάμπῃ, ἀθάνατη, εὐνοϊκὴ στοὺς ναυτιλλομένους...
* * *

"Υπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη παράδοσις, σχετικὴ μὲ τὴν Ἐλένη: Σύμφωνα μ' αὐτήν, ὁ γενναῖος καὶ ὀρμητικὸς Ἀχιλλεὺς, γοητευμένος καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη κι' ἀκατανίκητη ὠμορφία της, κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θασίλειο τοῦ "Ἄδῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ συμεριστη τὴν κλίνη της.

"Ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπερφυσικὴ ἔνωσι, γεννήθηκε ἕνα φτερωτὸ παιδί, ὁ θεῖος Εὐφορίων.

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

τὴν συγγνώμη ἀπὸ τὸ θῦμα του. "Ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ δήμιος τῆς Μαρίας Στουαρτ καὶ ὁ βοηθός του, ἀποκαλύπτοντες τὰ πρόσωπα τους, γονάτισαν μπροστὰ τῆς καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ ἔκαναν. Τότε ἔκελε τοὺς ἀπάντησε:

— Σὰς συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιατί ἐλπίζω πῶς αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπ' ὅλα μου τὰ θάσανα.

"Ἀμέσως ὁ δήμιος κι' ὁ βοηθός του σηκώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ προετοιμάζονται γιὰ τὸ ἐργὸ τους.

Συγχρόνως ἡ δὴ ἀκούουσα τῆς ἀκολουθίας τῆς ἄρχισαν νὰ γδύνουν τὴ Μαρία, ἡ ὁποία τὴς ὑποψήσασθε καὶ μόνι τῆς «μὲ τόση θία — ὅπως γράφει κάποιος αὐτόπτης μαρτυρ — ὡστε σα ἐλεγε κανεὶς ὅτι θιαζόταν νὰ ἐγκαταλεψῇ αὐτὸν τὸν κόσμον».

"Ὅταν ὁ μανδύας τῆς κ' ἡ τουαλεττα τῆς ἐπέσαν ἀπὸ τοὺς ὤμους της, τὸ ἐσωτερικὸ κόκκينو φορεμα τῆς πείραξε μιὰ ζωερὴ κοκκινὴ λάμψι. "Ἔτσι ντυμένη στὰ κοκκίνα ὡραία τώρα, εμοιαζε μὲ μιὰ ὀλοκόκκινη φλόγα μεγαλοπρεπῆ κι' ἀληθομονητῆ.

Κατόπιν ἡ βασίλισσα ἀποχαιρέτησε τὶς σοὺ γυναῖκες καὶ τὶς παρακάλεσε νὰ μὴ ὀλολύζουν καὶ νὰ στασοῦν γαλήνιες. Ἰνότισε ἕστερα στὸ μαξιλάρι κι' ἀπήγγειλε μὲ δυνατὴ φωνή ἕνα λατινικὸ ψαλμὸ.

Τώρα δὲν τῆς ἔμεναν πολλὰ πράγματα νὰ κάνῃ: "Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της πάνω ἀπ' τὸ τσεκουρι τοῦ δημίου, τὸ ὁποῖο ἀγκάλιασε μὲ τὰ δὺο τῆς χέρια.

"Ὡς τὴν τελευταία τῆς στιγμή, ἡ Μαρία Στουαρτ διατήρησε τὴ βασιλικὴ τῆς μεγαλοπρέπεια. Κανένα ἀπὸ τὰ λόγια της, καμμιὰ ἀπὸ τὶς κινήσεις της δὲν φανέρωνε φόβο. Μ' ἀξιοπρέπεια, ἡ κόρη τῶν Στουαρτ, τῶν Τυδώρ, τῶν Γκιζ, ἀντιμετώπισε τὸν θάνατο... Μὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδισαν καθόλου τὸ τέλος τῆς νὰ εἶνε ἀπερίγραπτο σὲ φρίκη.

Τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ δημίου ἀστόχησε καὶ τὴ χτύπησε στὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν. Ἐνας στεναγμὸς πνιγμένος ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θύματος.

Μὲ τὸ δεύτερο χτύπημα τὸ τσεκουρι χάθηκε βαθειά στὸ σθέρκο κι' ἔκανε νὰ πεταχτῇ τὸ αἷμα...

Μὰ ὁ δήμιος τὴ χτύπησε καὶ τρίτη φορὰ γιὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ ἔντελως.

Τότε ὁ δήμιος θέλησε νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸ ἐπιδείξῃ... Μὰ ἐκεῖνο — φρίκη! — κύλησε ματωμένο στὸ πάτωμα, ἐνὼ στὰ χέρια του δημίου ἀπέμεινε μιὰ περρούκα!

Ὁ δήμιος ἔσκυψε, πῆρε τὸ κεφάλι ἀπὸ κάτω καὶ τὸ ἔδειξε στὴν ὁμήγυρι.

Μὰ ἔτσι, χωρὶς τὴν περρούκα, εμοιαζε μὲ κεφάλι γρηᾶς μὲ γκριζὰ μαλλιά. Ὅλη ἡ χάρις τῆς Μαρίας Στουαρτ διαλύθηκε.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι εἶχαν ἀπομείνει παραλυμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Κανένας πειὰ δὲν ἀνέπνεε. Τελοσ ὁ πάστωρ Φλέτσερ φώναξε.

— Ἀμήν! Ἀμήν! "Ἔτσι ἄς πεθάνουν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς βασιλείας μας.

"Ἐνα μικρὸ ἐπισὸδιο διέκοψε ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν σιωπὴ καὶ τὸν τρόμο. Καθὼς οἱ δήμιοι ἔσκυψαν γιὰ νὰ πάρουν καὶ νὰ μεταφέρουν τὸ ἀκέφαλο καὶ ματωμένο πτώμα, κάτι ἄρχισε νὰ σαλεύῃ κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα της. Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ τὸ μικρὸ σκυλλάκι τῆς βασιλείας τὴν εἶχε ἀκολουθήσει κ' εἶχε χωθῆ κάτω ἀπ' τὴν φαρδιά καὶ μακρυὰ φούστα της κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκτελέσεως. Καὶ νά! πρόβαλε ἔξαφνα κατακόκκινος ἀπὸ τὸ αἷμα δαγκώνοντας ὅλους ὀλόγουρα καὶ μὴ θέλοντας μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀφήσῃ τὸ πτώμα... Οἱ δήμιοι θέλησαν νὰ τὸ ἀπομακρύνουν διὰ τῆς θίας. Ἐκείνο ὅμως δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ τὸ πιάσουν κι' ἔγωνε τὰ δόντια του στὶς σάρκες τους, ὡς ὅτου στὸ τέλος τὸ σκότωσαν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ ζῶο ὑπερασπίστηκε τὴν βασίλισσα μὲ περισσότερο θάρρος ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν εὐγενῶν τῆς χώρας της, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὀρκισθῇ πίστι καὶ ἀφοσίωσι.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΣΤΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 35)

ταράξει τόσο τὰ νεῦρα του, ὡστε ὁ "Ἐλκενσον δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ στὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του. Κι' ἕνα πρῶν, ἕστερ' ἀπὸ δὺο ὀλόκληρες νύχτες ἀγρυπνίας, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του, γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴν Ἴρμα του!...

Κ' ἡ Μάγδα Στόλμπεργκ δάκρυσε γιὰ πρῶτη φορὰ στὴ ζωὴ της.

— Φταίω ἐγὼ γιὰ τὸν θάνατό του ; μὲ ρώτησε μὲ ἀγωνία. Μήπως δὲν ἦταν ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἴρμα εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί της; Ποιὸς φταίει λοιπὸν γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ "Ἐρικ; Ἐκεῖνος ἢ ἐγώ;

Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχα θρεθῆ ξαφνικά σὲ μιὰ δύσκολη θέσι καὶ θὰ ἔλεγα ἀσφαλῶς καμμιὰ ἀνοησία, ἀν δὲν παρουσιαζόταν ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ κόμης Στόλμπεργκ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' ἐκείνη τὴν ιδιαίτερη συνομιλία μας.

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναεἶδα τὴν ὠμορφη Μάγδα. Μ. Α. ΕΡΑΜ